

Sygn. akt XVI C 941/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2015 r.

Sąd Rejonowy dla W. M.w W. Wydział XVI Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR Ewa Suhecka - Bartnik

Protokolant: Anna Zembrowska- Stańczak

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2015 r. w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...)z siedzibą w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

1. Oddała powództwo;

2. zasądza od powoda (...) (...) w W. na rzecz pozwanej J. S. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(...)

Sygn. akt XVI C 941/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 02 lutego 2015 roku (według daty prezentaty) powód (...) (...)z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. S. kwoty 1690,94 złote wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wskazał, iż pozwana zawarła w dniu 28 lutego 2002 roku umowę pożyczki pieniężnej, poprzednik prawny powoda spełnił świadczenie na rzecz pozwanej, zobowiązanie wynikające z umowy nie zostało jednak przez pozwaną uregulowane, w związku z czym umowa została wypowiedziana. (...) Bank S.A. na podstawie umowy przelewu z dnia 26 września 2013 roku zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) z siedzibą w W., który umową z dnia 30 grudnia 2013 roku zbył ją na rzecz powoda.

W sprzeczności od nakazu zapłaty wydanego w dniu 11 lutego 2015 roku w sprawie II Nc 2956/15 przez Sąd Rejonowy dla W. M.w W. II Wydział Cywilny pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że wszelkie roszczenia wynikające z umowy pożyczki wskazanej w pozwie zostały przez nią spłacone- pierwotny wierzyciel (...) Bank (...) S.A. w L. na podstawie umowy wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu postanowieniem z dnia 22 grudnia 2003 roku Sądu Rejonowego w (...) została nadana klauzula wykonalności i należność ta została wyegzekwowana w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika sądowego B. J. w sprawie Km 1341/04, które zostało zakończone 25 października 2011 roku wobec spłaty całości zadłużenia. Wskazała, że powód próbuje ponownie dochodzić spłaconej już wierzytelności. Nadto podniosła

z ostrożności procesowej zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, iż od daty wymagalności roszczenia upłynął okres ponad 10 lat.

W piśmie procesowym z dnia 29 maja 2015 roku strona powodowa podtrzymała powództwo, wskazując, iż wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny przez poprzednika prawnego powoda dotyczył jedynie części wierzytelności wynikającej z umowy z 28 lutego 2002 roku. Poprzednik prawny powoda po zakończeniu postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z 22 grudnia 2013 roku uprawniony był do dochodzenia niespłaconej części wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki i w tym zakresie dokonana została cesja wierzytelności. Odnośnie zarzutu przedawnienia powód wskazał, że w realiach tej sprawy podniesienie takiego zarzutu powinno zostać uznane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a konkretnie z zasadą spełniania zobowiązań przez dłużników względem wierzycieli. Wskazane w pozwie okoliczności jednoznacznie wskazujące na istnienie ważnie zawartego zobowiązania winny łączyć się z koniecznością bezwarunkowego zwrotu świadczenia. Uchylenie się od spłaty istniejącego i właściwie wykazanego zobowiązania stanowi nadużycie prawa podmiotowego i zgodnie z art. 5 k.c. nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie powinno korzystać z ochrony prawnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2002 roku J. S. zawarła ze (...) Bankiem (...) S.A. w L. umowę o pożyczkę pieniężną nr (...) - (...) na kwotę 4350 zł. W umowie tej wskazano, iż prowizja banku wynosi 350 zł, wpłata na fundusz gwarancyjny 522 zł, zaś odsetki za cały okres korzystania z pożyczki wynoszą 1223,66 zł. Zgodnie z umową pożyczka miała być spłacona w 24 miesięcznych równych ratach od marca 2002 roku począwszy - ostatnia rata miała być płacona w dniu 28 lutego 2004 roku.

(dowód: umowa k. 24-25, wniosek o udzielenie pożyczki k. 26)

W dniu 22 grudnia 2003 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w L. wystawił (...) nr (...) opiewający na wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki z dnia 28 lutego 2002 roku, tytułowi temu Sąd Rejonowy w (...) nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 20 lipca 2004 roku w sprawie I Co 971/04. Tytuł ten opiewał na kwotę 3787,12 zł tytułem należności głównej, 2697,90 złotych tytułem odsetek od dnia 26 października 2004 roku. W oparciu o ten tytuł wykonawczy prowadzone było przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt IV Km 1341/04, które zakończyło się postanowieniem z dnia 25 października 2011 roku - w toku tego postępowania w całości wyegzekwowano należność objętą tym tytułem wykonawczym - tytuł wykonawczy pozostawiono w aktach egzekucyjnych zgodnie z art. 816 k.p.c.

(dowód: zajęcie emerytury lub renty z dnia 26 października 2004 roku k. 94, postanowienie z dnia 25 października 2011 roku k. 95)

G. (...) Bank pismem z dnia 8 listopada 2011 roku poinformował J. S., iż po zakończonej egzekucji komorniczej wyżej opisanej z tytułu umowy o pożyczkę pieniężną nr (...) - (...) zawartej nadal w księgach finansowych Banku istnieje zadłużenie, którego kwota na dzień 08 listopada 2011 roku wynosi 1.163,79 złotych. Wskazano w nim, iż wobec braku dobrowolnej spłaty pożyczki w przewidzianym umową terminie Bank wystawił w dniu 22 grudnia 2003 roku bankowy tytuł egzekucyjny z ograniczeniem egzekwowanej kwoty do 8.700 zł powiększonej o koszty sądowe i komornicze. Należności wynikające z tego tytułu egzekucyjnego zostały ściągnięte w toku postępowania egzekucyjnego i postępowanie egzekucyjne zostało zakończone w dniu 25 października 2011 roku. Bank podał, że bankowy tytuł egzekucyjny dotyczył części wierzytelności, a J. S. zobowiązana jest do spłaty całości zadłużenia we wskazanej wyżej kwocie i wezwał ją do zapłaty w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wezwania.

(dowód: pismo z dnia 08 listopada 2011 roku k. 114)

W dniu 26 września 2013 roku zawarta została między (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (...) z siedzibą w W. umowa przelewu wierzytelności nr (...) na podstawie której Fundusz nabył przysługującą bankowi względem J. S. wierzytelność z tytułu umowy o pożyczkę z dnia 28 lutego 2002 roku w kwocie 1436,96 zł.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 26-46 w tym załącznik zestawienie wierzytelności k. 40-41, dokumenty rejestrowe i pełnomocnictwa k. 42-62)

(...) (...)z siedzibą w W. na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 grudnia 2013 roku nabył od (...) z siedzibą w W. wierzytelność w kwocie 1466,49 złotych przysługującą wobec J. S. z umowy zawartej w dniu 28 lutego 2002 roku.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 30 grudnia 2013 roku k. 63- 69, aneks do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 grudnia 2013 roku zawarty w dniu 31 grudnia 2013 roku k. 70-71, aneks nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 grudnia 2013 roku zawarty w dniu 4 lutego 2014 roku k. 72-75, aneks nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 grudnia 2013 roku zawarty w dniu 31 grudnia 2013 roku k. 76-81, pełnomocnictwo k. 82, dokumenty rejestrowe k. 82-84)

W dniu 31 stycznia 2014 roku (...) (...)w W. sporządził skierowane do J. S. powiadomienie o nabyciu wierzytelności w kwocie 1499,28 zł od (...)z siedzibą w W.. (dowód: powiadomienie – k.17-18, zawiadomienie k. 19)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, uznając je za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, albowiem ich prawdziwość nie budziła wątpliwości i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, iż w niniejszej sprawie strona powodowa domagała się zasądzenia roszczenia, które – jak twierdziła – nabyła na podstawie umowy cesji wierzytelności.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Przelew jest umową, z mocy której wierzyciel cedent przenosi na nabywcę – cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Wierzytelność przechodzi na nabywcę solo consensu – przez sam fakt zawarcia umowy. Celem i skutkiem przelewu jest natomiast przejście wierzytelności na nabywcę, który w ten sposób otrzymuje ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi wyłączając go ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem.

Przedmiotem przelewu może być wierzytelność (wierzytelności) przysługująca zbywcy wobec dłużnika, przy czym skuteczność przelewu zależy od oznaczenia osoby dłużnika i doprecyzowania roszczeń, które zostają objęte umową. Dopiero spełnienie w/w warunków pozwala ustalić co jest przedmiotem przelewu, przeciwko komu roszczenie przysługuje a przede wszystkim stanowi o skuteczności zawartej umowy cesji.

Podkreślić należy, iż dłużnikowi przysługują wobec nabywcy wszelkie zarzuty jakie posiadał on wobec jego poprzednika prawnego.

W niniejszej sprawie strona powodowa jako następcą prawny pożyczkodawcy domagała się od pozwanego spłaty części zadłużenia wynikającego niespłaconej pożyczki udzielonej na podstawie umowy z dnia 28 lutego 2002 roku.

Strona pozwana w niniejszej sprawie nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki, ani następstwa prawnego strony powodowej po banku, z którym umowę te zawarła. Zakwestionowała jednak roszczenie wskazując, iż zobowiązanie wynikające z tej umowy zostało przez nią spełnione – spłaciła je w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie wystawionego przez pożyczkodawcę bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 22 grudnia 2003 roku opatrzonego w klauzulę wykonalności.

Kolejno z ostrożności procesowej podniosła ona zarzut przedawnienia, wskazując na upływ ponad 10 lat od dnia wymagalności roszczenia.

W ocenie Sądu po pierwsze roszczenie strony powodowej uznać należało za niewykazane – faktem jest, iż na podstawie umowy o pożyczkę pieniężną pozwana otrzymała od poprzednika prawnego powoda kwotę 4350 zł. Jak wynika zaś z pisma z dnia 8 listopada 2011 roku bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony przez Bank pożyczkodawcę na kwotę do 8700 złotych. W toku postępowania egzekucyjnego cała kwota wynikająca z tego tytułu została przez wierzyciela wyegzekwowana. Ze złożonych tymczasem przez powoda dowodów w postaci dokumentów- w tym przede wszystkim z pisma z dnia 08 listopada 2011 roku jego poprzednika prawnego – nie wynika by faktycznie bankowy tytuł egzekucyjny nie obejmował całości zadłużenia pozwanej wobec banku. Dowodu takiego nie stanowiło przy tym li tylko stwierdzenie zawarte we wzmiankowanym piśmie. Nie sposób jednocześnie stwierdzić, wobec braku dowodów w tym zakresie, czy kwota 1.163,79 zł wskazana w piśmie banku z dnia 08 listopada 2011 roku stanowiła bądź niespłaconą należność główną- kapitał czy też były to odsetki umowne lub też odsetki za opóźnienie w spłacie kredytu. Nie uszło uwadze Sądu przy tym, że w załącznikach do umów cesji wskazane jest, iż kwota 1158,77 stanowiąc miała jakoby zaległość z tytułu należności głównej z umowy z dnia 28 lutego 2002 roku, tymczasem w piśmie z dnia 08 listopada 2011 roku wskazana została odmienna kwota 1163,79 zł i nie wynika z niego wcale, by było to zadłużenie konkretnie z tytułu należności głównej. Wreszcie, jak stanowi dokument zajęcia sporządzony przez komornika prowadzącego postępowanie egzekucyjne w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny przedmiotem tego postępowania była kwota 3787,12 zł tytułem należności głównej. Mając na uwadze, że kwota kredytu wynosiła 4350 zł różnica między tą kwotą a kwotą wyegzekwowaną przez komornika tytułem należności głównej to 562,88 złotych. Różnice i niespójności te co do wysokości należności głównej w samych dokumentach prywatnych przedłożonych przez powoda czyniły je bezwartościowymi dla ustalenia wysokości realnego niespłaconego zadłużenia pozwanej. W oparciu o nie nie sposób było przy tym ustalić, iż bankowy tytuł egzekucyjny obejmował jedynie część wierzytelności powoda z analizowanej umowy. To na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania i udowodnienia wysokości pozostałego do zapłaty i niewyegzekwowanego w toku postępowania egzekucyjnego świadczenia obciążającego pozwaną z tytułu umowy z dnia 28 lutego 2015 roku czemu w niniejszej sprawie nie sprostała. W efekcie w realiach przedmiotowej sprawy nie sposób było uznać, iż faktycznie nadal istniało zobowiązanie pozwanej wobec poprzednika prawnego powoda do zapłaty jakiegokolwiek kwoty pieniężnej wynikającej z umowy z dnia 28 lutego 2002 roku, a w konsekwencji, by istniała wierzytelność, wskazana w umowach cesji.

Przy tym wskazania wymaga, iż wyrokiem z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie o sygn. P 7/09, Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Jak wynika z wniosku o udzielenie pożyczki została ona udzielona pozwanej na cele konsumpcyjne- a zatem niespornie miała ona status konsumenta przy zawieraniu tej umowy. W efekcie nie sposób uznać załącznika do umowy cesji z dnia 26 września 2013 roku za dokument urzędowy, a wyłącznie za prywatny, który z powyżej wskazanych względów nie stanowił podstawy wykazania istnienia wierzytelności wobec pozwanej.

Niezależnie od powyższego, nawet gdyby roszczenie zostało przez powoda wykazane tak co do zasady jak i wysokości, to na uwzględnienie zasługiwał zarzut przedawnienia.

Zgodnie z przepisami ustawy roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 § 1 i 2 k.c.). Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, zaś przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje bądź przez wszczęcie mediacji (art. 120 § 1 i 123 § 1 k.c.). Ogólne terminy

przedawnienia roszczeń określa art. 118 k.c., zgodnie z którym, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Stosownie zaś do regulacji zawartej w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 672 ze zm.) do takiej działalności została zakwalifikowana działalność bankowa. Wierzytelność dochodzona w niniejszym procesie wynikała z zawartej przez bank z pozwaną umowy pożyczki, a zatem niewątpliwie stanowiła roszczenie związane z prowadzoną przez cedenta działalnością gospodarczą. Skutkowało to zastosowaniem trzyletniego terminu przedawnienia dla roszczeń powoda dochodzonych w niniejszej sprawie.

Przy tym podkreślenia wymaga, że wstąpienie przez osobę trzecią w prawa wierzyciela nie pogarsza sytuacji dłużnika ponieważ przysługują mu wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy (art. 513 § 1 k.c.). Dotyczy to również zarzutu przedawnienia, które nie ulega przerwaniu wskutek przejścia wierzytelności na inną osobę. Zmiana dotyczy bowiem strony podmiotowej a nie treści wierzytelności nabytej przez osobę trzecią (v. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2003 r. IV CKN 430/01).

Strona powodowa dochodziła roszczenia zapłaty wierzytelności, która wynikać miała z zawartej przez pozwaną z bankiem w dniu 28 lutego 2002 roku umowy o pożyczkę pieniężną. Przy tym jak sam powód wskazał umowa ta została wypowiedziana przez bank wobec braku uregulowania świadczeń w terminie przewidzianym w umowie. Mając zaś na względzie fakt, iż w dniu 22 października 2003 roku bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko pozwanej do wypowiedzenia umowy pożyczki musiało dojść przed tą datą. Nawet gdyby przyjąć odmiennie to pozwana zobowiązała się do spłaty zobowiązań wynikających z umowy pożyczki do dnia 28 lutego 2004 roku- a zatem najpóźniej z tą datą – nawet w sytuacji braku uprzedniego wypowiedzenia umowy o pożyczkę pieniężną- świadczenie stałoby się wymagalne. Przedawnienie wszelkich, nota bene niewykazanych przez powoda w tym postępowaniu, roszczeń wynikających z tej umowy, a nieobjętych bankowym tytułem egzekucyjnym, nastąpiło więc najpóźniej w dniu 01 marca 2007 roku.

W związku z tym, iż roszczenie objęte pozwem związane było z prowadzoną działalnością gospodarczą przez cedenta, zaś co więcej w zakresie należności odsetkowej miało charakter roszczenia okresowego, a w trakcie biegu terminu nie zaszło żadne zdarzenie wymienione w art. 123 § 1 zd. 1 k.c. nie ulega wątpliwości, iż trzyletni termin przedawnienia upłynął przed wtoczeniem powództwa w niniejszej sprawie. Pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda, więc powództwo należało oddalić.

Przy tym podkreślenia wymaga, iż biegu terminu przedawnienia nie przerwało złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wobec wskazania przez stronę powodową, iż nie dotyczył on, a następnie prowadzone w oparciu o niego postępowanie egzekucyjne, należności dochodzonej w niniejszej sprawie.

Sąd nie widział także podstaw do uznania zgłoszenia zarzutu przedawnienia przez pozwaną za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego w oparciu o art. 5 k.c., w tym z podaną przez powoda zasadą konieczności spełniania zobowiązań przez dłużników względem wierzycieli.

W ocenie Sądu argumentacja strony powodowej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, ocena, czy doszło do nadużycia prawa przy podniesieniu zarzutu przedawnienia, powinna być dokonywana w oparciu o obiektywne kryteria, gdyż w przeciwnym wypadku sąd zawsze musiałby uwzględnić zarzut nadużycia prawa. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2015 r. I ACa 1096/14) Art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy i może być zastosowany po wykazaniu istnienia wyjątkowych okoliczności.

W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest faktów wskazujących na to by powołanie się przez pozwaną na zarzut przedawnienia stanowiło nadużycie prawa. Pozwana jakimikolwiek swoimi działaniami nie doprowadziła do upływu terminu przedawnienia, nie skłoniła banku do zachowania bierności w dochodzeniu swoich roszczeń. Wręcz przeciwnie mieć należało na uwadze, iż pożyczkodawca będący profesjonalistą prowadzącym działalność gospodarczą na szeroką skalę musiał zdawać sobie sprawę z terminów przedawnienia. Z niewiadomych względów

wystawiając bankowy tytuł egzekucyjny w 2003 roku miał objąć nim, jak starał się bezskutecznie powód wykazać w tym procesie, całości zadłużenia pozwanej. Dopiero w 2011 roku, pomimo toczącego się w latach 2004 – 2011 postępowania egzekucyjnego dotyczącego należności z umowy pożyczki z 28 lutego 2002 roku, a zatem po ponad 7 latach od zaistnienia stanu wymagalności świadczeń wynikających z tej umowy i po ponad 4 latach od upływu terminu przedawnienia, dokonał ponownych przeliczeń i ustalił, że rzekomo nadal istnieje częściowo nieuregulowane zobowiązanie pozwanej z tytułu analizowanej umowy. A zatem do upływu terminu przedawnienia doprowadził wskutek swoich własnych zaniedbań i zaniechań. Prowadzi to do uznania, iż z całą pewnością to nie pozwanej można zarzucić naruszenie zasad współżycia społecznego.

W efekcie Sąd orzekł jak w punkcie 1. uzasadnianego wyroku.

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu stanowił art. 98 k.p.c. ustanawiający zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku: o opłatach za czynności adwokackie oraz ponoszeniu przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 -j.t.) – Sąd zasądził zatem na rzecz pozwanej od powoda kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak sentencji uzasadnianego wyroku.

(...)

Zarządzenie: (...)